

ձափող¹» կը կոչուի թարգմանչէն (Բրս. Արբ.): Բեմբասացը կը յաւելու՝ թէ այս անօթը սեղանին վրայ կը լինէր «ըստ թուոյ բազմեցելոցն». ուրեմն չափաւոր էր մեծութեամբ, բաւական մէկ անձի: Համոզուած եմ՝ թէ մեք ալ ունեցած ենք այս անօթս հայ անուանը հետ. եւ ասոր ապացոյց կընայ համարուիլ Նիւսացւոյն թարգմանչին վարմունքն ալ, որ սեղանի անօթոց մէջ «առաստակ» բառով կը թարգմանէ բնագրին ἀποφθεύςը (Երան. Գ), համազօր «սափորին», որպէս զի գուցէ վերջինս մառանին մէջ մնայ (աստ, 26), եւ առաստակը՝ տաճարին:

Նգոյր: Արդէն ծանօթ մեզ «նքոյր²»

1. Յոյնը «կոր խողովակ». որով ճառիս հայ մեկնիչը կը սխալի՝ երբ կ'ըսէ. «սկնջափողըն՝ նեղբերան աման է, կ'թղա կամ շիշ»: - Նոյն ինքն մթութեան մէջ կը խարխափէ առաստակի մասին ալ, տեղ մը մեկնելով զայն «կ'թխան կամ քսիստին արծաթի կամ ապակի, կամ փարջեր». եւ այլուր՝ «առաստակն. լծ. արծաթի քսեսան է կամ շիշ նեղբերան» (Լծ. Պհ. Գ). եւ զարձեակ՝ «երկայն եւ բարակավիզ լամելիք է» (Լծ. Երան. Գ):

2. Այդպէս ըստ նոտրագիր օրինակին Վենետիկոյ, զոր Վեցօրէից Լուծողը կը գրէ սեռ. «նկորի» ըստ 1314ի օրինակին, եւ «նգորի» ըստ միւս հինն, եւ կը մեկնէ վրիպակաւ «երեքանկիւնի իրք» (Լծ. Վեց. Թ): «Նգոյր» կը զընն Նիւսացւոյն 1317ի եւնոտր օրինակ մը, եւ ասոր լուծման 1314ի եւ անթուական հին օրինակ մը: Լուծողը խաբուելով յոյն բնագրին մէջ ասոր յարակից «նոտանի» բառէն, կ'ըսէ. «Նգոյր՝ զերեքտանի սեղանն ասէ» (Լծ. Երան. Գ). կամ «նգոյրս՝ ոտներով սեղան» (Լծ. Հյր. ԺԲ):